

Вище професійне училище №22

Всеукраїнський конкурс учнівської творчості

«Об'єднаймося ж, брати мої»

Номінація «Література»

Творча робота на тему:

«Ми є. Були. І будем ми! Й Вітчизна наша з нами»

Учениці групи № 15 кухарів

Неродіної Світлани

Наставник – викладач

української мови

та літератури –

Шапінко

Світлана Олександрівна

Сарни 2014

«Здається - кращого немає нічого в Бога, як Дніпрота наша славіна країна...»
Ось уже два століття крокує пророче слово нашого Генія цим грішним світом, не знає кордонів і меж його хода, стукає в людські серця і мільйони відкривають йому свої душі.

Доторкнулося воно донечка і мого серця. Доля дала щастя мені, ровесниці Роксолани, доньці казкового Полісся, народитись на оспіваній Тарасом землі, землі з величною і трагічною історією, не менш трагічним сучасним і величним майбутнім. Вірю в це! Вірю, бо є ще один неоціненний скарб в тебе, мій краю, – люблячі тебе доньки і сини. Добрі, лагідні, гостинні, доброзичливі, безкорисливі і водночас мужні і відважні. Їм належить щасливе європейське майбутнє.

Не збагну, чому рушник долі мого народу помережений міцним непередбачуваним ланцюгом випробувань, з яких він виходить завжди переможцем. Нас чує і нашій єдності заздрить увесь світ – сильному нашому українському роду.

Безсмертний рід наш, браття-українці,
Могутній – із козацького коша.
І хоч дірки від куль є в серці України-неньки,
Благословенна Господом в усі віки її душа.

Що посієш – те й пожнеш. А я постараюся посіяти слово. Ніжне, як материнський поцілунок, міцне, мов Лесина криця. Возвеличу ним світліни життя тих, для кого містечко учнівської молоді на березі Случа, де злились воедино і краса поліського краю, і праця людей, і злети розуму, і биття молодих сердець стало не тільки храмом науки, але й другою домівкою.

І герої відлітають у вирій

Боженьку, куди ж ти дивишся? Зглянься. Так пити хочеться... Хоч ковточок у таку немилосердну спеку... Та не чують ні Бог, ні небо тих прохань – молитв. «Пити, пити...», - шепочуть молоді вуста, повільно прощаючись з життям.

Ярославе пробач... Щоразу, проходячи повз обеліск, де ти навечно закарбований у граніті молодим, мені ніяково дивитись тобі у вічі. Відчувати тепло, яке вони випромінюють, і настороженість – питання, що, здається, ось-ось зірветься з вуст: «За що?». Хочеться ніжно погладити твій «їжачок» і дивитись-дивитись, не відводячи погляду від стрімкого розлету чорних густих брів, що притихли зосереджено над розумними очима. Щось хочеш сказати? Розповісти? Знаю, нічого не розкажеш, бо тебе нема. Ніхто і не побачив, куди ти кинув свій останній погляд. У височінь безхмарного неба, шукаючи заступництва? На пекельну афганську землю, що палала – горіла замість того, щоб, як Антею, дати сили? Чи, може, на крижані скелі, що відрекошетили смертельний дощ куль?

Важко. Неймовірно важко...
Хіба можна змиритись зі смертю
в двадцять років...

Славко, пробач... Пробач
нам, хто живе сьогодні, що
віддали воювати Вас за краще
майбутнє чужого народу. Та твоя
смерть – величезний урок
мужності і людяності, любові.

Урок, що засвідчив силу і красу поліського юнака, який заради життя інших пішов на самопожертву – найвищий критерій любові. Урок, що підняв дух непокори Героїв Майдану, патріотів Вітчизни, які нині проявляють чудеса героїзму на Сході України, проганяють з рідної землі російських заброднайманців.

Летять восени журавлі у вирій... Здається, що разом із ним залишив поліську землю і Ярослав Губеня. Виявляється, і герої відлітають у вирій. Полетів Славко, але весною повернеться. Щороку приходитиме до нас зі спогадів, фотознімків, листів, що бережно зберігаються у пам'яті всіх, з ким жив і спілкувався. Житиме і в імені нової вулиці, братиме участь у боксерському турнірі, який щорічно в честь нього проводиться в стінах рідного училища.

Не плач за мною, мамо...

Були б крилечка – злетіла, була б квіткою – зацвіла. Була б берізкою – сережки дівчатам вдягнула...

Була б... А вона – жіноцтва краплинка. Із покоління в покоління несе свій хрест, щоб Богом дане життя дарувати дочкам і синам, продовжуючи славний рід український.

Палахкотять свічки, розсіюючи увсебіч своє тепло і світло. Хочеться неймовірного: нахилитися до домовини і торкнутись рідної кровиночки...

А вона стоїть і стоїть... Щось шепоче, опустивши додолу згорьовані очі... І руки заніміли, і ноги, здається, ось-ось зігнуться в колінах... Та вона стоїть, тримаючись з усіх сил, бо творить заупокійну Молитву Богіві.

Чому війна забирає найкращих? Скільки разів запитувала себе про це, ніби передчувала, що до них належить і її синочок. Замість того, щоб бути щасливим в оновленій країні, зізнатися в коханні тій, кого так щиро і ніжно любив, подарувати найдорожчим людям онуків, він повернувся додому в цинковій домовині і у вічній славі.

Вікно домовини сховало рідні очі, вуста і синову останню муку. У храмі – тиша. Чуть тільки, як схлипують жінки і дівчата, не ховають сльози і чоловіки. Загальний плач скорботи піднімається, здається, до самого купола...

Заніміло тіло, закам'яніла душа. Боженьку, ну чому саме її синові випала така несправедлива доля, відмірявши лиш двадцять літ? Щомиті вона просила – молила Всевишнього зглянутися над її кровиночкою, допомогти, врятувати. Не вимолила... Не випросила... Кривава бійня АТО вкоротила синочку життя. Материнський зойк вирвався із грудей і птахом піднісся угору, розвіявся поміж людей... Людоньки, Господи, один-єдиний синочок...

Горлицею прикипіла до цинкової домовини, де спочивав вічним сном її первісток. Безпам'ятство підкосило ноги, забрало сили, підсвідомо відчула шепіт із безодні:

Не плач за мною, мамо, не ридай.

Я не хотів війни, я боронив свій край...

Не плач за мною, мамо, я – герой.

Стояв я гордо, коли снайпер той

Стріляв у голову й таранив в груди,

Тоді не думав я: “А що зі мною буде?”...

Не плач за мною, рідна, не лий сліз,
Пишайся мною, бо я патріотом зріс,
Ти, мамо, лиш за мене помолись,
І не вини себе – у цьому я, напевно, винен...
Я винен, що любив свою країну,
Я винен, що хотів здобути волю...
Я не хотів стояти на колінах,
Пробач за стільки завданого болю...
Не плач за мною, мамо, я у Бога,
Бо хто загинув за Вітчизну - йде до нього.
Я вже не повернуся, мамо, але знай –
Я стану ангелом і боронитиму свій край...

Ярослав Куришко ціною власного життя ще раз довів нам, живим, що мужності й героїзму завжди є місце. Так може вчинити тільки той, хто безмежно любить Вітчизну. Де критерій такої любові? Таку любов убити неможливо. Як пам'ять. Як і душу.

Ти, живеш, мій ровеснику Ярославе! Чуєш? Живеш, бо зробив усе, що міг, навіть більше – віддав життя, яким так дорожив. Не помер ти, Славку, у слові, не помер, мій ровеснику, в славі, бо писав ти історію нову, в ній лишатися маєш право.

З Україною в серці

Чорнявий, симпатичний, як камінчик збитий юнак із казкового Полісся пильно вдивляється в дорогу, сплюндровану ворожими снарядами та «градами», що пролягла донецькими степами. З-під камуфляжа виглядає материнський оберіг –

білосніжний комірць, гаптований червоними і чорними нитками.

Пропливають за вікном згарища сіл, вщент розтрощена військова техніка... Від болю та ран стогне земля Донеччини, що стала для нього до болю знайомою і рідною.

Ось уже півроку як він, успішний сарненський підприємець, змінив комфортабельний кабінет на кабінку авто. Став волонтером, ангелом-спасителем співвітчизників, що, як криця, непохитно стоять на блокпостах, затуляючи своїми серцями рідну землю, і чекають його допомоги. Для чужинців-запроданців вони – «кіборги», для нього – нащадки його роду, який сто раз толочений, топтаний ворожими кіньми, січений і рубаний мечамичужинців,стріляний із танків і «градів», вистояв у битвах і вистоїть, буде жити і гонити з кореня нове пагіння, цвістиме і сіятиметься по землі, виборений, відстояний навіки.

Російські найманці заздрять на красу української землі, їх милує врода дівоча, парубоцька сила та працелюбність, материнська ніжність і ласка, тому таксаженно намагаються роз'єднати рід український, перетворити на раба. Не знає чужинець, що щира любов до своєї землі підіймає на крилах людину, а слова золоті в серці б'ють джерелом: «Хто прийде із мечем, від меча і загине.»

Мимоволі зринають в пам'яті образи хлопців-земляків, які повернулись із АТО на Полісся «вантажем 200». Дівчата їм нестимуть квіти, житимуть вони у назвах вулиць, в пам'яті. Це буде згодом... Сьогодні їх імена – символи, девізи, з якими він, забувши про обережність і небезпеку, відправляється в черговий рейс, туди, де війна, де вкрай потрібний його гумвантаж.

Ми вистоїмо, переможемо! Бо багатство наше в патріотах із гарячими серцями. А ще – в єдності, бо ми діти одного народу, прадіда та діда – козацького роду, у серцях єдина Україна – мати. Де є в світі сила, щоб нас роз'єднати?

Ковалі хоробрих сердець

Вчитель... Вдумайся, мій ровеснику, в це слово. Кого називають так ніжно і просто? Кому з такою довірою і надією відкриває юнь свої серця? Ніжне й тепле слово, а лунає так дзвінко, мов чисте джерельце, що в спекотну днину готове втамувати спраглою. Слово світле, як провідна зірка, що осяює шлях тому, хто збився з правильної дороги або загубився в темряві ночі!

Коли залишаються позаду роки навчання, стаємо авторами книги свого життя. Багато сторінок і томів вона має, але найглибша і найяскравіша

присвячена учителям. Завдяки їх старанням та клопіткій праці ця сторінка набуває неперевершеної краси і досконалості.

Мені та героям моїх замальовок випала честь опанувати секретами професійної майстерності у педагогів-скульпторів. Вони не формують нас зовні, не виліплюють риси обличчя, а виявляють здібності і допомагають їм розвиватись.

В моїх очах наставники – сама досконалість, передають знання від минулих поколінь наступним, від предків – нащадкам. Їх життєве кредо – простий, зрозумілий і водночас складний біблійний постулат: «Бо що тільки людина посіє, те й пожне.» А їхнє поле – то стоокі класи, вони не знають іншої мети, як нам Тараса слово донести. І засівають наші душі зернами мудрості, добра, щоб щедрими і благодатними були жнива.

Вочевидь, не випадково педагогів віншують восени, коли справляють обжинки. Адже вчитель теж завершує жнива, однак про їх результати дізнаємось через багато років...

Я спробувала мереживом слова вигаптувати жнива педагогів мого храму науки, бо їх обжинок – народження героїв, патріотів рідної землі. Допоки нива їх устелена, мов маків цвіт, хоробрими серцями, й Вітчизна буде з нами, який би терен не встеляв нам шлях.